

KERB-Û-BELÂ

“İslam’ın Kanadığı mekan”

1.CİLT

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Araştırmacı YAZAR

www.ridvansadikoglu.com

İnstagram : @ridvansadikoglu

KERB-Û-BELÂ (1.CİLT)

Birinci Basım: Eylül 2018

Basım ve Yayın evi: BİZİM BÜRO MATBAA
Matbaa Sertifika Numarası: 26649

© Copyright 2019, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Editörlük : Yasemin YORULMAZ
Kapak Tasarımı: Uğur AKTAŞ

Bu kitabın hakları

Araştırmacı Yazar Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

*“Önce hakkı öğren.
Sonra haklının kim olduğunu
öğreneceksin”
Hz Ali (r.a)*

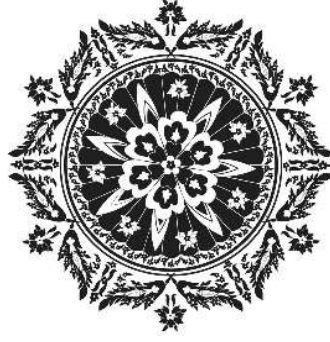
MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı ve aynı zamanda Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik mezunudur. Pedagoji alanındaki akademik eğitim süreci halen devam etmekte olup özellikle "**İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu**" konularında dinsel terminolojinin topluma yansımaları yönünde "**İnsan İnsana Emanettir**" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kâhta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kâhta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü, 2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikâyet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkânları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insanüstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almıştır. Eğitim Yöneticiliği alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "**Öğretmen Olmak**", "**Ertelenen Hayatlar** (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "**LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN**" (Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "**Hız Havva'dan günümüze KADIN**" (Araştırma İnceleme 7), "**DİRİLİŞ**" (Roman), "**Geceye Bir Güneş Çizdim** (Roman)", "**Kerbübela** (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait **Kadifeden Çılgınlık** (Roman), **VE KADER GAYRETE ÂŞIKTIR** (Roman), **ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR** (Araştırma İnceleme-8), **Galiba Yanlış Anladık** (Araştırma İnceleme-9) olmak üzere yayımlanmış 21 (yirmibir) adet eseri bulunan Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU aynı zamanda İlahiyat Fakültesi 3.sınıf öğrencisidir.

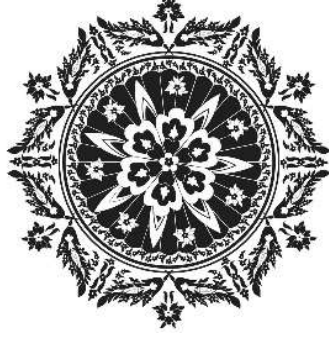
Alemlerin Sahibine tüm zerrelerimizle hamd olsun.
Hz Adem(a.s)'den başlayıp Alemlere rahmet olarak
gönderdiğini bizzat ayetle müjdelediği
**Hz Muhammed Mustafa(sav)'ya kadar tüm
peygamberlerimize salat ve selam olsun.**

Lütfen, kitabı okurken Hz Peygamber'in adının
anıldığı yerlerde “*Sallalahü aleyhi ve sellem* (Allah
O'na salat ve selam etsin)”, Ashab-ı Resül ve ehl-i
beytin isminin geçtiği yerlerde mümkün mertebe
“*Radiyallahü anhü* (Allah O'ndan razı olsun)
şeklinde **dua etmeyi unutmayalım.**

"İhanet eden "Kûfe`leri" var oldukça,
`Hüseyinleri` bitmez bu dünyanın...

**Yeryüzünde zulme kıyam eden
Tüm Hüseyni'lere ithafen...**

Kerbela'yı kavramadan günümüz İslam hezeyanını anlamak; asıl anlamı '**barış**' olan İslam dinine mensup olduğunu iddia eden altmış üç İslam ülkesindeki yaklaşık iki milyar insanın; uğradığı tahakkümü, zulmü, oluk oluk akan kanı, neredeyse her karışı barut kokan toprakları ve arşa yükselen ağıtları idrak edebilmek değildir. Yani; günümüz insanının Kerbela'yı anmaktan çok anlamaya ihtiyacı vardır.

ÖNSÖZ

Değerli okuyucu kardeşim;

Elinizdeki çalışma ilk etapta sadece “*tek cilt*” olarak tasarlanan, ancak konuya ilişkin yazılı ve görsel kaynaklar tarandıkça -yaklaşık on yedi yıllık birikimin de eklenmesiyle- aslında konunun ne kadar girift ve çok yönlü bir konu olduğunun farkındalığını yakaladığım, bu iştiyakla da *dört cilde* sığdırmaya çalıştığım bir çalışma.

“*İslam’ın Kanadığı Mekan*” sloganı üzerinden yayınlamış olduğum ve büyük ilgi toplayan çalışmanın ilk cildinde özellikle “*İslam kanar mı?*”, “*Allah dinin kanamasına müsaade eder mi?*” türünden, din kavramını her unsur ve boyutuyla **donuk, durağan ve değişmez bir yapı olarak kabul eden**, tümüyle gelenekçi algı üzerine bina edilmiş eleştiriler; “*şerrin içinde hayrı ikram ederek*” aslında çıkmış olduğum bu zorlu, yorucu, hüznü sürecin ne kadar **doğru bir başlangıç olduğu** gerçeğini de kavramama neden oldu.

Çünkü, üzerinizdeki *tarafdarlık gömleğini çıkararak* konuya ilişkin ele aldığımız her araştırma, okuduğunuz her kitap, izlediğiniz her görsel ve bunun topluma olan yansımalarını irdeledikçe Kerbela gibi müessif bir olayın **sadece hafızalarda yer eden dört beş saatlik trajik bir sahne olmadığını**, konunun mutlak surette dönemin siyasi, ideolojik, coğrafi özellikleri ile birlikte (ama mutlaka *öncesi ve sonrasıyla*) birlikte ele alınması gerektiği, en önemlisi de Hz

Osman(r.a) dönemiyle başlayan fitnesel kargaşanın Kerbela ile doruk noktaya ulaştığını ve yazık ki **bugünkü İslami algının temelini Kerbela ile atıldığı** gerçeğini gözler önüne seriyor.

Kelime anlamı “barış”, asıl gayesi ise yeryüzünde eşitliği, huzuru , adaleti sağlamak olan ve hayatın atardamarlarında atması gerekirken; tapınaklara, belli zaman dilimlerine veya ruhsuz ritüellere hapsedilen bugünkü İslâmi anlayışın dinin doğuşunda ortaya konan ilke ve ülkülerden çok uzakta olması da yazık ki bu tezi doğruluyor. Bu durum da; “neden” sorusunun cevabına ulaşmak için, sizi “nasıl” sorusuna yönlendiriyor. Yani **günümüzde var olan** inanç ayrılıklarını, bunların nedenlerini , oluşum sürecini, bu işin başlangıcında yer almış Kerbela sürecini **doğru bir şekilde** öğrenmek; milyon parçaya ayrılmış İslam Ümmeti’nin içine çöreklenmiş mezhepsel ayrılıkları, kültürel farklılıkların doğru anlaşılabilmesini ve Kerbela Sürecinde başrol oynayan **Hüseynî ve Yezidî kimliklerin** yüklendiği rolleri, doğru bir şekilde algılamanızı sağlıyor.

Araştırmalarınızı derinleştirdikçe görüyorsunuz ki; tarih sahnesine çıktığından beri; İslâmiyet, en büyük muhalefeti; kabilecilik, aşiret mantığı ve birtakım sahte ilahlara ibadeti öne çıkaran yanlış inanç, zihniyet ve törelerden görmüştür. Yazık ki taraftarlık, aşiret ve kabilecilik zihniyeti, mezhepçilik, dini veya ideolojik fanatizm üzerinden yürütülen iktidar mücadelesi; bugün de İslam dünyasının inanç, ahlak, bilgi ve hukuktan hareketle

ileri adımlar atmasının önünde, aşılması gerekli **en büyük engeli** oluşturmaktadır.

Bu tespitten hareketle şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, yüzyıllardır yüreklere çöreklenen, halen kanayan ve toplumsal bağlamda “*ötekileştirme*” adına bir rol giydirilen Kerbela yarasının, öncesinde yaşananları objektif bir gözle okumak; onu salt bir ‘*acı tablosu*’ olarak görmek isteyenlerin de ufkunu açacak, böylelikle **orda yaşananların neredeyse aynısının günümüzde de yaşandığı** gerçeği akıllara durgunluk verecek bir şekilde içselleştirilecektir.

Çünkü, İslam tarihinin kara sayfalarından biri olan, Hz. Peygamber(sav)’in sevgili torunu Hz. Hüseyin (r.a) ve aile üyeleri ile, etrafında yer alan sahabe ve tabiînden birçok kişinin (*kimi rivayetlere göre yetmiş iki, kimi rivayetlere göre yetmiş dört, kimi rivayetlere göre ise yetmiş altı*) şehit edildiği bir mekânın ismi olan **Kerbelâ hadisesinde**, Hz Hüseyin (r.a)’in Hz Peygamber(sav)’in torunu oluşu; yani sahip olduğu *dini nüfuz*, **olayın dini açıdan algılanıp yorumlanmasına, hatta İslamiyet’te meydana gelecek inanç farklılıklarının oluşmasında büyük oranda rol oynamıştır**. Hz Peygamber (sav)’in vefatının üzerinden çok uzun süre geçmeden meydana gelen bu hadise ile, dinin ortaya koyduğu asıl gerçeklikler derin bir yara almış, bu trajedi ile bölünme baş göstermiş; farklı mezhep ve anlayışlar bu olaydan sonra hayat bulmuştur.

“*Biz seni alemlere rahmet olarak gönderdik*”(*Enbiya 107*) muştusuna mazhar bir elçinin tebliğ ettiği dinin mensubu

olduğunu iddia edenlerin, ortaya koydukları bu akıl tutulmasının; İslam’ın bağrında açtığı ve yüzyıllardır kabuk bağlamayan yarası bir tarafa; bence en önemlisi bu muştunun muhatabı olan elçinin soyunun yok edilmesine **müsaade eden** ilahi kudretin vermeye çalıştığı mesajın düzgün okunamamasından kaynaklı varolan ve kıyamete kadar devam edecek hak ile batıl savaşındaki ‘*tarafdarlık vebasının*’ ortaya koyduğu tahrifattır.

Bu yüzden de konuyu derinlemesine araştıran biri olarak olayı salt bir trajik sahne olarak algılamak yerine; **vermeye çalıştığı çağlar üstü mesajın** iyi tespit edilmesi ve bu tespitin objektif bir bakış açısıyla **çağa monte edilmesi** gerektiği kanaatindeyim.

Üzülerek belirtmeliyim ki, bizi *bugünkü İslami kimliğin zeminine götüren* bu trajedide, ortaya konulan eserlerin tamamında Hz Hüseyin (r.a)’in bir mazlum olarak gösterilmesi **ortak payda olsa da** bir çok kaynakta da yazık ki Hz Hüseyin(r.a); çok acımasız eleştirilere maruz kalmakta; Medine’den ayrılışına “*iktidarı ele geçirme girişimi*” olarak bakılmakta; Yezid’e biat etmeyi reddetmesi “*siyasal bir hizip, ayrışma niyetinin ilk adımı*” olarak görülmekte ve en acısı da Kerbela olayı iki rakip aile arasında cereyan eden “*salt bir çıkar çatışması*” olarak resmedilmektedir. (Konuya ilişkin ayrıntılı tespitleri, bu çalışmayla birlikte hazırlanan “*Kerbela’nın Karekodları*” adlı kitapçıkta bulabilirsiniz)

Bu dengesiz bakış açısı, zaten okumaya meyilsiz bir toplumda konunun objektif bir gözle anlaşılmasını

zorlaştırmakta ve insanların ezici çoğunluğu, durumu tüm yönleriyle ele almak yerine ellerine ulaşan kaynağın bilgisiyle yetinerek **sadece rivayet yoluyla** bilgi sahibi olduklarını sanmakta; önlerine konulan tarihi gerçeklikleri de bu sanrı ile reddetmektedir. Bu reddiye nedeniyle de **Hz Peygamber (sav) ve ehl-i beytine karşı atadan, dededen aşılana aşk, şuurla buluşmamakta; beslenen muhabbet ise marifete erememektedir.**

Herkesçe malum olduğu üzere, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi mahiyetindeki Veda Hutbesi’nde, Hz. Peygamber (sav); Arabın Arap olmayana bir üstünlüğünün olmadığını, bütün insanların aynı atadan geldiğini, üstünlüğün ancak ‘*takva*’da olabileceğini ilan ettikten sonra; müslümanları, kendisinden sonra bir daha cahiliye adetlerine dönerek birbirlerinin kanlarını akıtmamaları noktasında ikaz etmiştir. Ancak, vefatının üzerinden çok geçmeden **altyapısını kabilecilik ve aşiret mantığının oluşturduğu iktidar mücadelesi**; bir şekilde nüksederek maalesef İslam dünyasını teslim almış, Kerbela olayı gibi müessif hadiselerin yaşanmasına neden olmuştur.

Evet, henüz dört kişilik bir dünyayı oluşturan Adem, Havva ve çocuklarının; yeryüzünde ilk kanın döküldüğü Habil ile Kabil olayından, Nemrud ve Hz İbrahim mücadelesine; Hz Musa ile Firavun mücadelesinden, Hz Peygamber ile Mekkeli müşriklerin mücadelesine kadar sayısını yüzlerce artırabileceğiniz hak ile batıl mücadelesinde **toplumsal vicdanda kazanan taraf nettir**;

zira, hakkın ve haklılığın tecessüm ederek zirveleştiği isimler, hiç kuşku yok ki ilahi kudretle de desteklenmiştir.

Ancak ne acıdır ki; kimi rivayetlere göre yüz bin, kimi rivayetlere göre ise yüzyirmibeşbin insana hitap eden veda hutbesinden yaklaşık bir yıl sonra Rahman’a emanetini teslim eden Hz Peygamber(sav)’in cenazesinin **üç gün boyunca bekletilmesi**, cenaze namazının kimi kaynaklara göre sadece *on yedi* kişi ile kılınması; vefatının hemen akabinde Hz Ebubekir(r.a)’in halife olmasıyla inanmış gibi görünenlerin zekat olayını bahane ederek baş kaldırması ve İslam’ı terk etmeleri; Hz Ömer(r.a)’in şehadeti sonrası halifelik makamına oturan Hz Osman(r.a)’in da ortaya atılan fitnelerle Kur’an mushafı başında şehid edilmesi; Hz Osman(ra.)’in katillerinin bulunamaması bahane edilerek Hz Ali(r.a)’nin hilafeti sırasında iyice zirveye çıkan fitne ve bu fitne sonrası Hz Ali ile Muaviye arasındaki Sıffin savaşı; Hz Hasan’ın bizzat eşi tarafından zehirlenerek şehadeti (*bu konu birçok tarihi kaynakta belirsizliğini korusa da, olayın gidişatı Hz Hasan’ın katilleri hakkında yeterince ipucu vermektedir*), Kerbela’da Hz Hüseyin ve beraberindeki insanların hunharca şehit edilmesi; doruklara çıkan Kurani ve Muhammedi hakikatlerin uğradığı dejenerasyonun özünde yatan mesajlar, bir çok eserde hep *demogojik bir lafazanlıkla* aktarılmış; ne çağın tablosu objektif olarak yansıtılmış ne de günümüze verdiği mesajlar net olarak anlaşılabilmiştir.

Yüzlerce yazılı ve görsel kaynakta birleşen parçalarla ortaya çıkan bu tabloda, göze çarpan en önemli husus; ‘salt

bir liderlik mücadelesi' olarak resmedilmiş; iki taraf arasındaki **hak mücadelesi hüviyeti** göz ardı edilmiştir. Oysa ki, bu hüviyet içinde en acıklı, en yürek kanatan **Kerbela olayı**, iyi irdelendiğinde tüm bu serencamı isabetli bir şekilde analiz edebilmek; hem o dönemi anlamamızı sağlayacak hem de günümüzün zifiri karanlığına yeterince ışık tutacaktır.

Çünkü Kerbela'yı kavramadan günümüz İslam hezeyanını anlamak; asıl anlamı '*barış*' olan İslam dinine mensup olduğunu iddia eden *altmış üç* İslam Ülkesindeki yaklaşık iki milyar insanın; uğradığı tahakkümü, zulmü, oluk oluk akan kanı, neredeyse her karışı barut kokan toprakları ve arşa yükselen ağıtları idrak edebilmek **mümkün olmayacaktır.**

Yani; günümüz insanının Kerbela'yı anmaktan çok anlamaya ihtiyacı vardır.

Bu noktadan hareketle de ilk adım olarak Hz Peygamber'in elçisi olduğu İslâm'ı; Arabistan'a getirdiği bir din olarak algılamak yerine, onun aynı zamanda toplumsal ve siyasal bir hareket olduğu; yaptığı devrimle eski düzenin yıkılarak; hak, hukuk, adalet ve eşitlik üzerine yeni bir sistemin inşası ve **güç odaklarının değiştirilmesi** olarak okunması gerektiği kanaatindeyim. Zira; gerek nüzul sırasına göre incelendiğinde Kur'an-ı Kerim'in **ilk yirmi üç süre boyunca** haykırdığı hakikatler ve hegemonya oluşturan sınıfa yönelttiği cehennem tehditleri; gerekse de Kur'an-ı Kerim'in kölelerin, düşkünlerin, yoksulların, ezilmişlerin, yetimlerin, kimsesizlerin kısacası "*alttakilerin*" sesi olarak

ortaya çıkmış olması ve onların umudu olarak şaha kalkmış vicdani bir haykırış olması, bu yolda önemli ipuçları vermekte ve bu işin algılatılmaya çalışıldığı anlamda ise ‘**inanç**’ meselesi değil bir ‘**mülkiyet**’ kavgası olduğunu gözler önüne sermektedir.

Bu kavganın tarafları olarak zengin ve egemen kesim Ümeyyeoğulları ile, yoksul ve mazlum kesime yakın duran Haşimoğulları’nın siyasi, ahlaki ve toplumsal yapısı irdelendiğinde de tablo zaten **netleşmektedir**.

İslam Dini ve Muhammedi öğretinin, özellikle Mekke’nin fethinden sonra Arabistan’da egemenliğini sağlaması, o ana kadar sürdürülen mücadelenin yön değiştirmesini sağlamış; bu kez mücadele, ‘*devleti ele geçirme, baş olma*’ sevdasına dönüşmüş; **Kerbela olayı ise, bu deveranın en acımasız ve en acı halkası olarak meydana gelmiştir.**

Belirtmeden geçemeyeceğim başka bir husus da; konuya ilişkin yazılı ve görsel eserler incelendiğinde tarihe mal olan bu trajik olay ve olayın kahramanlarına giydirilen ‘*insanüstü özellikler*’in ortaya çıkardığı akıl tutulmasıdır. Taraftarlık zihniyeti ile muhabbet beslenen tarafa atfedilen insanüstü özelliklerle, salt *menkıbe kültürü* içinde rivayetsel olarak resmedilen bu hazin tablo da; **duygulara hükmedilme yoluyla** akıl ve ferasetin üzeri örtülmüş; gerçeklerin anlaşılmasının önüne geçilmiştir.

Olayın gerçekleştiği sahnenin öncesi ve sonrasında cereyan eden tüm olaylar, neşredilen eserlerin büyük

çoğunluğunda bir tarafı tümüyle yerme, lanetleme, hakaret etme boyutunda ‘**tarafdar zihniyeti**’ ile ele alınmış ve olayın sadece gerçekleşme anına odaklanılarak, o güne getiren sebepler irdelenmemiş; yapılan siyasi hatalar dile getirilmemiş, ortaya konulan dirayet tam olarak resmedilememiştir.

Bu eserin gayesi tabi ki bu çabaları eleştirme amaçlı değildir. Ancak; zaten okumayan bir toplumda varolan gerçekliklerin sunumu konusunda çaba gösterenlerin, ‘*objektif*’ bakış açısıyla **toplumun vicdanına hitap** konusundaki eksiklik ve aksaklıklar bu trajedinin algı boyutunu değiştirmiş ve yazık ki **toplumun ötekileştirilmesi ve zıt kutupların oluşmasında da** öncülük etmiştir.

Zira bu olay, öncesi ve sonrasıyla objektif olarak incelendiğinde toplumu ayrıştırmak ve gruplara bölmek yerine, **birleşme adına** önemli bir temel taşı olmakta; günümüzün kargaşasına da önemli bir ışık tutmaktadır.

Bu makus olayı, üzücü bir olay olarak okumak yerine, kökeni Kur’an-ı Kerim’in belirttiği kıssalar ışığında çok eskilere dayanan “*Mülk sadece Allah’ındır*” ana teması çerçevesinde **nübüvvet ve saltanat arasındaki mücadelenin en kanlı sahnelerinden biri** olarak ele almak gerektiği kanaatindeyim. Meseleye bu açıdan yaklaşmak, dün yaşanan bu trajedinin bugün de farklı zaman ve mekanlarda, yeni kimlikleriyle aynen yaşandığı ve kimbilir belki de kıyamete kadar yaşanacağı gerçeğiyle bizi yüz

yüze getirecektir.

Meselenin objektif olarak anlaşılabilmesi, Hz. Hüseyin ile ilgili kendiliğinden oluşan ve sonra da farklı argümanlarla bilinçli olarak inşa edilen algının geçirdiği tarihî süreç, olgunun kavranması açısından **çok önemlidir**. Hz. Hüseyin’in ve yakınlarının Kerbela’da maruz kaldıkları hazin son, sonraki dönemlerde Emevi ve hatta Abbasi iktidarlarına muhalif olanların bayraklaştırdıkları bir söylem olduğu için Hz. Hüseyin’in yaşadığı elli yedi yıllık hayatını yazık ki gölgede bırakmıştır.

Böylece Hz. Hüseyin, bir mücadele ve eylem adamına, bir devrimciye dönüştürülen bir figür, hatta çoğu yerde bir ideoloji malzemesi haline getirilmiş; O’nun kıyam ettiği zulüm ve haksızlık kavramları gölgede kalmış, bu kavramların anlaşılmasının önüne geçilmiş; Kerbela üzerinden üretilen algı, bir değere, hatta çoğu coğrafyada ayrışma ve bölünmeye destek veren siyasi bir argümana dönüştürülmüştür.

Kısaca diyebiliriz ki, **“Kerbela günceldir; zira hâlâ işe yaramaktadır.”**

Dinsel bir argüman olarak kullanılan bu trajedinin günümüzdeki yansımada; kimin hangi safta yer alması gerektiğinin seçilmesi önem arz ettiğinden, günümüz insanı yaşanan bu trajediyi, yaşamına monte ederek kıyamete kadar sürecek hak ile batıl savaşı arasındaki **safını belirlemek**; ya Hüseyin ya da Yezid olmak arasındaki seçimini yapmak **zorundadır**. *“Ne Hüseyin*

olurum ne Yezid” anlayışı ise; Kur’an-ı Mübin’de anılan helak edilen kavimler arasındaki ‘iyi’lerin, pasif iyilikten aktif iyiliğe geçemedikleri için yok edildikleri gerçeği ile bizi karşı karşıya getirecektir.

Sözün kısası Kerbela’nın bütün resmine bakıldığı vakit, göze çarpan hırsın günahkar okları, mülk sevdasının sürüklediği esfeliyet çukuru; baş olma, taraftarlık hastalığının Peygamber emanetine bile ihanet etmenin kapısını araladığını bariz bir şekilde okumak ve bu okumaları günümüzdeki Kerbela’lara uyarlamak mümkündür.

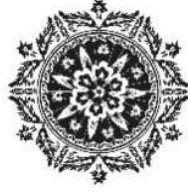
Yani; haksızlığa, zulme, sınıflar arası adaletsizliğe, hizbe, ayrışmaya ve en önemlisi de Nebevi emanete ihanet edilmesine karşı yapılan **kıyamın** tablosu olarak ele alınması gereken bu hazin ve elem verici olayı; susuzluğun kıyametine kan kusanların gölgesinden, kundaktaki bebelerin minicik bağrına saplanan hırsın günahkar oklarından, koca bir çölü hatmeden kutsal hıçkırıkların bedeninden, aklının kuyularında vicdanının aynasını unutanların simasından, çölün kumlarını hıçkırıklarının duvağına alarak şehitlerinin bedenine süren zezem bakışlı annelerin gözünden, susuzluğun ölüme bağdaş kurduğu gün olarak **okumak lazımdır**.

Yaklaşık dört yıl süren; uykularımı bölen, hüznülendiren, ağlatan, kanatan bu müessif konunun iyice idrak edilebilmesi amacıyla *bir roman edası içinde* resmetmeye çalıştığım bu dört ciltlik çalışma; aslında

Nübüvvet çizgisini temsil eden “**Hüseyni çizgi**” ile saltanat fikrini temsil eden “**Yezidi çizgi**” nin ana hatlarını belirlemek amacıyla, o günün şartlarında yaşanan bu makus olayı, günümüzün penceresinden izlemeyi amaç edildi. Bu nedenle de Kerbelâ ile ilgili önemli bir birikim içerdiğine inandığım bu eserin; bir boşluğu doldurması ve konuyla ilgili yeni çalışmalara vesile olması beni ziyadesiyle mutlu edecektir.

İnsani, vicdani, Kurani ve Muhammedi hakikatleri en yüksek perdeden haykırma çabası içinde olduğum bu çalışmanın beraberinde getirdiği **beşeri eksiklik, aksaklık ve yanlışlıklar ise affınıza ve anlayışınıza muhtaçtır.**

Gayret bizden, tevfik ise Yüceler Yücesi Rabbimizdendir.

Ey Alemlere rahmet olarak muştulanan kutlu elçi;

Dillerinde senin adını ananların, günde beş vakit sana esenlik dileyenlerin; sırf baş olmak uğruna, evlatlarını parelemesinin, ihanetlerinin, dünyalarını ukbalarına satmalarının hikayesidir bu, çağlardan beri dillendirilen. Esfeliyetin, vicdansızlığın, kalleşliğin resmidir çizilen. Buram buram rahmet kokan, merhamet dağıtan, şefkatle kucaklayan yirmi üç yıllık okumana saplanan zehirli bir hançerdir yüzyıllardır kanayan.

Ve bir beladır ki ümmetini milyon parçaya ayıran.

Evet; onlar, ağızlarında **senin adın varken** torunlarını katlettiler acımasızca. Yetmedi, kesik başlarını teşhir ettiler, vücutlarını at toynaklarıyla tanınmaz hale getirdiler.

Biz ise bu acıyla yetinmedik; senin güzel hatıranı, emanetini, adını ve sünnetini katlettik. Tefrika meşrebimiz, taklit mezhebimiz, cehalet mektebimiz, atalet fıtratımız, hamakat şöhretimiz, ihanet sıfatımız, küffar velinimetimiz oldu.

Tıpkı bir annede spermin insana, bir ağaçta suyun meyvaya, bir arıda tozun bala, bir tavukta darının yumurtaya, bir koyunda samanın süte dönüşmesi gibi, sende hayat bulan ayetleri unuttuk. O yüzdendir ki şimdi Kur'an mahzun, Kur'an öksüz, **Kur'an mehcur Ya Resulallah.**

Gel de bir bak ya Resulallah, bu mazlum ümmetin hal-i

pür-melaline. Bıraktığın din tanınmaz hale geldi, bıraktığın sitenin harabelerinde baykuşlar tünedi.

Gün geçmez ki ümmetin coğrafyasından feryat yükselmesin, oluk oluk kan akmasın, gün geçmez ki yeni yeni **Kerbela**'lar yaşanmasın.

Bir olarak bıraktığın ümmetin kaç parçaya ayrıldığıнын sayısını onu parçalayanlar dahi unuttu. Bıraktığın kutlu mirası, hovarda mirasyediler gibi parçalayarak paylaştık.

Nebevî mirasının irfanî ve ahlâkî boyutuna bir hizip, ilmî ve fikrî boyutuna bir başka hizip, siyasî boyutuna ise daha başka bir hizip sahip çıktı. Yüzyıllardır tüm bu hizipler, ellerindeki parçanın “*bütünün kendisi*” olduğunu iddia etmekle ömür tüketip ellerindeki parçayla övünüp durdular.” Hepimiz hakikatin merkezine kendimizi oturtup “**hak benim**” dedik ya Resulallah.

Kimilerimiz için sen hiç ölmedin, o ender bahtiyarlar seni hep içlerinde, işlerinde, hayatlarında, düşüncelerinde, duygularında, eylemlerinde, evlerinde yaşattılar.

Kimilerimiz için de sen hiç doğmadın. Onlar hep senden mahrum yaşadılar.

Varlığının kaç bahara bedel olduğunu bilmeyenler, yokluğunun ıstırabını nasıl duysunlar ya Resulallah?

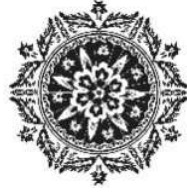
KERBELA ŞEHİTLERİNE SELAM OLSUN!

Hız Hüseyin, Kerbela'ya varmadan önce Müslim bin Akil ile birlikte Şehid olanlar:

Müslim bin Akil, Muhammed bin Müslim Akil, İbrahim bin Müslim Akil, Meşkur (Akil oğullarını zindandan kurtaran zindancı), Hani (Müslim bin Akil'i evinde saklayan kişi), Muhammet bin Kesiyır, Mahdum Bin Muhammet Kesiyır, Kays bin Arabi, Gülam Selam (Basra'da Şehit oldu)

Kerbelâda İmam Hüseyin ile birlikte şehid olanlar:

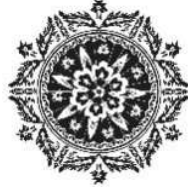
Hür bin Riyah, Ali bin Hur, Urve bin Gulam Hur, Mis'ab bin Riyah Hur, Abdullah Amr bin Kelbi Ebu Talip, Berir bin Hasini Hamadani, Veheb bin Kelbi, Ömer bin Halil, Halil bin Ömer, Said bin Hanzala, Ömer Abdullah Muhyi, Vakkas bin Malik, Serih bin Ubeyd, Müslim bin Avsece, Mahdum bin Müslim, Hilal bin Raf'i, Abdurrahman bin Abdullah, Yahya bin Müslim Mazeni, Abdurrahman bin Ürve, Malik bin Enes, Ömer bin Muta, Haşim bin Utbe Vakkas, Fazl bin Ali Mürteza, Habib bin Mezahir, Hamza bin Harir, Zeyd bin Muhacir Cafi, Enes bin Ma'kel, Zahir bin Hassan, Cafer bin Müezzın, Yusuf bin Haris, Malik bin Utbe, Faris, Hanzala bin Sa'd, Zeyd bin Ziyad Saabi, Sa'd bin Abdullah, Cebave bin Haris, Ömer bin Cebave, Muhammed bin Mikdad, Abdullah bin Deccane, Saad bin Gulam Mevley-I, Kays bin Rebia, Sait bin Seyyid, Ömer bin Ferrat, Müslim bin Hammad, Abdullah bin Müslim, Cafer bin Akil, Abdurrahman bin Meczub, Muhammed bin Abdullah Cafer, Muhammed bin Avf Abdullah, Avn bin Avf, Abdullah bin İmam Hasan, Muhammed bin Enes, Sa'd bin Deccane, Firuzan, Kasım bin İmam Hasan, Ebubekir bin İmam Hasan, Osman bin Ali, Avn bin İmam Ali, Abdullah bin İmam Ali, Abbas bin İmam Ali, Ali Ekber bin İmam Hüseyin, Ali Asgar bin İmam Hüseyin, İmam Hüseyin bin İmam Ali.

**Her ümmetin bir putu vardır.
Bu ümmetin putu da mal ve mülk olmuştur.
(Hasan-ı Basri)**

“Hz. Hasan (r.a)’ın Şehadeti”

*“Gecelerin zifiri siyahında, zemheri yalnızlıklarla yoğrulmuştu benliğimiz;
bu yüzden az güldük, hep hüznle yoğrulduk, gözyaşıyla yıkandık...”*

Şafak, gözlerinin önüne kümelenen siyah peçesini henüz kaldırmış, bütün berraklığıyla Medine'nin üzerine gülümsemeye başlamıştı.

Uzandığı yerden doğruldu. Dizginlenemeyen tay gibi yerinde duramıyor, gerilmiş bir ok gibi biriken öfkesi, Şam'ın üzerine yağıyordu. İri gövdesine öfkeyle gerilmiş gür sakalı eşlik ediyor; yassı burnu, yüz hatlarını tamamlıyordu. Hüseyin'in gözleri hüznün buğusuyla sürmelenmiş, yüreği kederlenmiş; dün habercinin getirdiği bilgiler karşısında çılgına dönmüştü. Gelen postacı, Muaviye'nin vefat haberiyle birlikte; oğlu Yezid'in halifeliğini ilan ettiğini nefes nefese anlatmıştı.

Alev sarmalına dönen bal rengi parlak gözlerini kıstı, pencereye doğru yaklaştı ve bakışlarını uzaklara dikti. Gözleri dolmuş, duygusallığın doruklarına tırmanmıştı.

“Muaviye” dedi, sadece kendisinin duyabileceği bir fısıltıyla; “Durmadı sözünde. Ağabeyim Hasan'a verdiği sözüne sadık kalmadı. Oysa ağabeyim, onun vefatıyla yeni halifenin halk tarafından seçilmesi şartıyla bırakmıştı herşeyi. Sırf müslüman kanı akmasın, müslümanlar arasına fitne girmesin, iki başlı bir yönetim olmasın; Bizanslı köpekler, İslam coğrafyasına göz dikmiş ve sefer etmeye hazırlanırken Ümmet-i Muhammed

bozguna uğramasın diye. Ahde vefa göstermedi ve bu vefasızlıkla Rabbin huzuruna gitti.”

Son dönemde yaşananlarla çaresizliğin kıvılcımları yüreğini mesken tutmuş ve alevler her bir hücrelerini sarmalamıştı. Sualler, aklına ok sağanağı gibi yağmaya devam ediyor, üstüne üşüşen sorular zihnini hareketlendiriyor, ruhu ise çetin bir çelişkiler yumağına takılıp, iplik gibi sarılıyordu. Dudaklarında ise, içini yakan bir terennüm vardı;

“Bizler, dedemin yeryüzüne emanet olarak bıraktığı mazlumlardık. Hayalimize dahi uğramayan günahları kamçılayanların hincında toplardık, insanlığa yağacak dua yağmurlarını gönüllerimizde. Avuçlarımız, semaya açılıp “Allah” diye titrerken, kainatın zikri eşlik ederdi ruhumuzun kanayan yaralarına. İhanetin bedeli hiç yaşamadığımız baharlara inat, güz rüzgarlarına savurduğumuz hüznü, yaralı ve yetim yüreklerin sahibi olmalıydı. Kimbilir, belki de bu yüzden hep bulutluydu gözlerimiz, ihanetin hançeriyle kanarken yüreklerimiz.”

Pencerenin kenarında oturdu ve zihnindeki taşları ayıklamaya devam etti; ruhunun, hüznü ve kaygılarını dudaklarıyla sağıyordu sanki;

“Gecelerin zifiri siyahında, zemheri yalnızlıklarla yoğrulmuştu benliğimiz; bu yüzden az güldük, hep hüznüle yoğrulduk, gözyaşıyla yıkandık. Ama, herşeye rağmen dünyaya meyletmeksizin; ağlayan bir çocuğun hıçkırığında, kimsesiz bir yetimin gözyaşında, yolunu şaşırılmış bir bedevinin kalbinde,

mahsun gönüllerin semaya yükselen avuçlarında bulduk kendimizi. Çünkü vefa; bize rahmet timsali dedemizden kalan en güzel yanımızdı; ihanet, hiç uğramamıştı sinemize.”

Hüzün, duman renkli elbiselerini kuşanarak ilkin hanesine, sonra ruhuna çullanmıştı sanki. Gözleri nemli, yüreği acımsı bir buruklukla doluydu. Ruhunda birikenler gözlerinden akıyordu;

“Seni alan rüzgar, eminim ki beni de almaya gelecek ağabeyim. Bizden öncekilerin başına gelenler, elbet bizim de başımıza gelecek.”

Ağabeyi Hasan’ın şehadetinin üzerinden tam on yıl geçmiş, ama onun yokluğunun acısını son demlerde iyiden iyiye hisseder olmuştu.

Herşeyden bağını kesip bambaşka bir halet-i ruhiyeye bürünüyor, ne kadar kaçmaya çalışsa da kendisini tefekkür sofrasına katık olmaktan alıkoyamıyor; **elli altı yıllık ömrünün** acı, tatlı hatıralarına kulaç atıyor, ruhunda yumru gibi taşıdığı hüznü defetmek istiyor ama ne kadar istese de bir türlü başaramıyordu. Zihni; onu eskilere taşıyor, kendisiyle kalabalık kaldığı anlarda, hep olduğu gibi hafızasına ilmek ilmek ördüğü hatıraların resmiyle başbaşa bırakıyor; yüzünü nereye çevirse, gözünde bir hatıra canlanıyordu.

Savaş meydanlarında yenilmezliği ile nam salan babası Hz Ali (r.a)’yi anımsıyordu. ‘Sıffin’ denen bölgede, ‘Hz Osman’ın katilleri bulunamadı’ ve “Ali, katilleri saklıyor” bahanesi ile halifeliğine başkaldıran Muaviye’ye, savaş

meydanında yazdığı mektupta bile, halimliğini son noktaya kadar korumuş; vahyin ışığında aldığı Nebevi terbiyenin en güzel örneğini sergilemişti;

“Halife Ali’den Vali Muaviye’ye;

Ey Muaviye! Benim bütün gayretim; Allah’ın elçisi, amcamoğlu ve aynı zamanda kayınpederim olan ResulAllah’ın emanet olarak bıraktığı İslam’ın birliğini tesis etmektir. Hiç istemediğim halde bu görevi sırf bu amaçla kabul ettiğimi sen de biliyorsun.

Duyduğuma göre, Hz Osman (r.a)’ın katillerinin benim ordumda saklandığını ve benim bunları koruduğumu iddia ediyormuşsun. Sözüm ona, bunun için baş kaldırmışsın. Sen, Ömer döneminden beri Valilik yapan birisin ve idarecilikte tecrüben var. Suçlunun suçundan emin olmadan kimi suçlayabilirsin? Elinde delil olmadan kimi töhmet altında bırakabilirsin? Son yaşanan gelişmeleri de katarsak, Osman’ın şehadetinden sonra ortalık çok karışık ve sapla saman birbirine karışmış durumda; bunu bulabilmem için zamana ihtiyacım var. Şam’dan gelip isyan bayrağı açarak benim bulamadığımı sen mi bulacaksın?

Benim, seninle bir derdim olsaydı, bu makama oturduğum gün, sen de dahil tüm valileri istişare için çağırır, görevinden azleder ve icabına bakardım.

Ben; vahyin ışığında, Allah elçisinin dizlerinde, O’nun terbiyesi ile yetişmiş biriyim. Osman’ın şehit edilmesine sevindiğimi sanıyorsan büyük bir zan içindesin. Bu duruma hepinizden daha çok üzülen benim. Sen yüzlerce kilometre

uzaklıkta Şam’da iken ben, çocuklarım ve aile efradım ile birlikte; O’nu, son noktaya kadar savundum. Ama, bugün sana akıl hocalığı yapanların bu fitnede parmakları olduğuna adım gibi eminim.

Ey Muaviye! Madem sen Osman’ı bu kadar seviyordun, ortalığın karıştığını duyduğun ve bildiğin halde, benim karşıma dikildiğin gibi neden isyancıların da karşısına dikilmedin? Bugün, bana karşı yaptığın kıyâmı, o gün neden gerçekleştirmedin?

Senin derdin, Osman’ın katillerini falan bulmak değildir. Sen, Şam’da Bizans’ın şatafat ve süsüne kapıldın, orda nefsin kabardı ve **senin imamın nefsin oldu**. Belki farkında değilsin ama valiliğin süresince yaptıkların duyuldukça dünyanı ukbana sattığın anlaşılıyor. Şu anda bile ahiretin için değil, nefsin için karşımdasın. Osman’ı bahane ederek, bu fırsatı kendi lehine çevirip, yıllardır arzuladığın halifelik makamına ulaşmak, içindeki hırsı dindirmek istiyorsun. Senin hedefin bu işi Ümeyyeoğullarının zaferi haline getirmek. Bu yüzden de nefsinin hevasına esir olmuş durumdasın.

Ben; halife olarak, **Allah ve O’nun elçisinin hakkı için**, seni **son kez** uyarıyorum. Askerlerini al ve geri dön. Bu kadar insanı, yok yere telef edeceksin. Sana yarın öğlene kadar süre veriyorum. Gönlüm, oluk oluk müslüman kanının akmasına razı değildir.

Sulh için bir şartım yok. Geri dön ve ben, Osman’ın katillerini bulana kadar benden haber bekle. Senden haber gelmezse, bu mektuptaki taleplerimin kabul edilmediğini

anlayacak ve ordumla harekete geçeceğim. “

Ama, babasının bu mektubu, *şeytana bile pabucunu ters giydirecek* bir fitne ile karşılaşmış; Muaviye, ertesi gün, danışmanlarının fitnebazlığı ile **mızrakların ucuna Kur’an mushaflarını takarak** babasının taraftarlarının geri çekilmesini sağlamıştı.

Akılları, gördükleri manzarada takılı kalanlar, görünüşe itibar edenler, kalıplara bağlı kalıp ortadaki fitneyi görmeyenler babasına itiraz etmiş ve “*biz, Kur’an yaptıklarına karşı savaşamayız*” diyerek geri çekilmişlerdi.

Gözünün nuru, canının bağı, cömertlik ve kerimlikte kimselerin yarışmadığı ağabeyi Hasan ise; babasının şehadetinden sonra, tek dayanağı olarak kalmıştı. Hayatı boyunca; fasıkların bencil yanlarına ve hırslarının onlara verdiği çirkinliğe karşı; fedakarlığın, yiğitliğin, mazlumiyetin ve inancın kubbesinde Rabbe teslim olmanın sembolü olarak; kendisine biat eden yaklaşık kırkbin insana, altı ay kadar halifelik yapmıştı Kufe’de.

Ancak, *‘Alemlere rahmet olarak gönderildiği bizzat Allah tarafından müjdelenen’* dedesinin vefatından beri kaynatılan fitne kazanları, körüklenen fesad ateşi burda da rahat durmamış; babası Hz Ali (r.a)’ye yapılan ihanetin neredeyse aynısını yaşamış; Muaviye, babasına karşı devam ettirdiği çekişmeyi onunla da sürdürmüştü.

Fitneden ve kan akıtılmasından nefret ettiği için de Hüseyin’in tüm uyarılarına rağmen halifelikten çekilerek Irak topraklarını terk etmiş, Medine’ye geri dönmüş,

ömrünün geri kalan on yılında ise kendisini ilme ve tebliğ adamıştı.

Geri çekilmesi bile, onun varlığını hep engel olarak gören nasipsiz gönülleri tatmin etmemiş ve onu, halifeliklerinin önünde hep bir tehlike olarak görmüşlerdi. Bu yüzden de, türlü hile ve desiseler ile misafir olduğu evlerde dahi suyuna, aşına zehir katılarak defalarca kez zehirlenmiş; ama her seferinde Rahman'ın izni ile şifa bulmuştu.

Hüseyin'in canı istemese de, kaçmaya çalışsa da; zihni, onu tefekkürün savaş meydanına çıkarıp, kılıç sallamaya zorluyordu.

Karanlığın kuytusunda babasının gölgesindeki hırs ile beslenen Yezid'in, halifelik ilamını duyduğu andan beri, babasının ve abisinin acı hatıraları ile karşı karşıya kalmış; özellikle de zihninin duvarlarına çarpıp duran Ağabeyi Hasan'la yaşadıkları ile hemdem olmaya başlamış; geçmişin sayfalarında hüznün yağmuruna tutulmuştu.

Daha dün yaşanmış gibi anımsıyordu Hüseyin;

Son zehirlenme hadisesini duyar duymaz ağabeyinin yanına gelmiş; verilen zehirin etkisiyle ağızından gelen kan pıhtılarını önündeki tasın içine attığını görünce yüreği kanamış, içi acımış ve gözyaşlarına hakim olamamıştı.

Hasan, suyuna katılan ölümcül zehirin etkisi ile, ciğerini adeta parça parça dışarı atıyordu;

“Ah! Bu su nasıl bir sudur ki, içime ateş saldı, ciğerlerim parçalanıyor. Bugüne kadar beni defalarca zehirlediler ama,

bu sonuncusu kadar acı görmedim.”

“Ey gözümün nuru, ey baba yadigarım, ey can parçam; neden kendini tedavi ettirmezsin?”

“Ölümü ne ile tedavi edeyim Hüseyin'im?”

Hüseyin, ağabeyinin bu halini *“herhalde üşüttüm yok bişeyim”* deyişinden kaynaklı ilk başlarda çok üstelememişti ama ağzından attığı kan pıhtılarını görünce, bulduğu bir Rum doktor; *“Ağabeyiniz zehirlenmiş ve yapılacak çok da bişey yok maalesef”* diyerek, dünyayı başlarına yıkmış; onları, acıların en katmerlisi ile başbaşa bırakmıştı.

Rahmetin mimarı dedesi gibi, bir şefkat abidesi olarak, katillerinin kim olduğunu bildiği halde *“ben, onları Allah'a ve O'nun adaletine havale ettim”* diyerek isimlerini açıklamaktan bile imtina etmişti.

Oysa biliyordu. O'nu zehirleyen karanlık ellerin de, bu amaçlarına ulaşmak için; gelip geçici dünyanın debdebe şatafatına göz kırpıp, aklının kuyularında vicdanının aynasını unutarak kendini kullandıran yakınlarını da tanıyordu katillerini. Ama son nefesine kadar tüm ısrarlara rağmen, onların kim olduğuna dair tek kelam etmedi.

Hüseyin ise, herşeyin farkında olacak kadar feraset ve basiret sahibiydi. Bizans seferi öncesi, *Siffin'*deki akıl hocalarının yönlendirmesi ile *“sağdan yanaşan şeytan”*, yeniden harekete geçmiş; hilafeti terk etmesiyle mağdur duruma düşen ağabeyi Hasan'ın etrafında toplanan halkın gücü ve ona beslenen muhabbet, korkutmuştu karanlık

elleri.

Sırf, alem-i İslam’ın bekası için, halifelik makamında kan dökülmesini istemediğinden, yönetimi Muaviye’ye bırakıp onun lehine çekilmesiyle ortaya konulan fedakarlığın farkındalığını yaşayan gönül ehlinin, O’nun etrafında hale hale bir *vedud halkası* oluşturması, artık ağabeyinin elinin daha güçlü olduğunu haykırıyordu onlara. Bu yüzden de onu ve ehl-i beyti hep bir tehlike olarak gören zamane muktedirlerinin şeytani zekaları, hep bir teyakkuz halinde idi.

Hasan, her ne olursa olsun ortadan kaldırılmalı idi. O, ortadan kaldırılmadığı sürece, güç hep bölünecek ve geçmişte olduğu gibi belki de “iki başlı” bir yönetim söz konusu olacaktı. Ama bu, artık kabullenecekleri bir şey değildi. Zira; gücün, kudretin, sahip olmanın, emretmenin, hor ve hakir görmenin batılı hak gösteren şarabını içmişler ve kendilerinden geçmişlerdi.

Muaviye’nin hemen her işinde akıl hocalığı yapan baş danışmanı Amr b. As’ın vefatından sonra yerine geçen, sürekli yarattığı fitne ile Medine’den Hz Peygamber tarafından sürgün edilen ama Hz Osman’ın halifeliğe gelmesi ile amcası olması hasebiyle affedilen **Hakem**, fısıldıyordu bu tehlikeyi Muaviye’nin kulaklarına;

“Hasan’ı ortadan kaldırmadığınız sürece, onun etrafında kümelenen halk, sizin için hep bir tehlike oluşturacak kıymetli Halife’m. Duyarız ki, etrafında çok büyük bir kalabalık birikmiştir. Bilirsiniz ki “en iyi hatip kılıçtır”

"Evet, Hasan ortadan kaldırılmalı ama nasıl? Defalarca kez denedik olmadı, başaramadık. Her seferinde bir şekilde kurtulmayı bildi."

İktidarın, gücün, dünya hayatının gelip geçici aldatıcı zevklerinin hırsı, şaha kalkması gereken vicdanları yetim bırakıyordu;

"O'nu, bu kez en yakını ile vuracağız ve hiç kimse sizden şüphelenmeyecek bile! Yakınlarını bu işe bulaştırırsak, herkes onu 'hasta oldu ve eceliyle öldü' sanacak ve siz de bu tehlikeden beri hale geleceksiniz."

"Nasıl olacak bu?"

"Bana bırakın kıymetli Halife'm!"

Hırs, böyle bir şeydi işte. Harekete geçtiği zaman, çıkar dışındaki herşeyi paranteze alıyor, hasenat adına ne varsa kemirip bitiriyordu.

Hasan'ın; dünyanın şatafat ve debdebesine hayran, içi hırs dolu, gözü gönlü hep dünya malında olan eşi **Cude**'ye haber uçuruldu ve bir bahane bularak Şam'a gelmesi salık verildi. Hasta bir akrabayı ziyaret maksatlı yollara düşen Cude'nin, dünyaya ait meylini ve zaafalarını iyi bilen *şeytani zeka*, bunu sonuna kadar kullanarak onu Muaviye'nin sarayında dolaştırdı; gözünün ve gönlünün kamaşmasını sağladı.

Saray hizmetçilerinin kıyafetlerinin bile kendi kıyafetlerinden daha alımlı olduğunu gören Cude; kendisine *"Hasan'dan kurtul, seni halifemizin oğlu Yezid ile nikahlayıp bu sarayda sultan yapalım"* teklifine, vicdanını

örterek, dünyanın geçici lezzet ve hevesine aldanarak "evet" cevabı verdi;

"Biliriz, yeniden evlendiği için kızgın ve öfkelisin Hasan'a. O'nu ortadan kaldırmamıza yardım et. Seni halifemizin oğluna eş, sarayımıza sultan yapalım! Sen buralara layık bir kadınsın. Ömrünü Medine'nin sokaklarında heder etme. Burada, koskoca sarayın içinde, emrindeki hizmetçilerle yediğin önünde, yemediğin arkanda hayatını yaşa ve keyfine bak."

"İyi de nasıl olacak bu? Benim elim kılıç tutmaz. Kan gördüm mü oracıkta yığılıp kalan biriyim ben!"

"Bu işi, kan dökerek yapmayacaksın zaten. Gayemiz, bu işi kansız bir şekilde çözmektir. Bu işi başarabilecek tek kişi de sensin. Karşılığında da bu koca saraya sultan olmak var. Yemeğine katacağın zehir işini görecektir."

"Ama biz aynı kaptan yemek yiyoruz. Hasan, çok zeki bir adamdır. Eğer, ayrı kaptan yersem kuşkulanacaktır"

"Aynı bardaktan da su içmiyorsunuz ya!"

Eline uzatılan zehir, cebine konulan kese altınlar, zihnine kazınan saray hayatının şaşa ve debdebesinin kurdurduğu mutlu ve huzurlu yarınların hayaliyle Medine'ye dönen Cude, aynı günün gecesi harekete geçmiş; istisnasız her gece teheccüd namazına uyanan Hasan'ın su içtiği kırabaya elindeki zehirin tümünü boca ederek uyumuştı.

Hasan ise aldığı zehirin etkisiyle o geceden sonra fenalaşmış; rengi sararmış, benzi solmuş, ne yedi ve içtiyse çıkarmaya başlamıştı. Birkaç gün sonra da iyice takatsiz

kalarak mescitteki namazları dahi kıldıramaz hale gelmişti.

Cude'nin, Şam'dan Medine'ye döner dönmez hemen ertesi gün Hasan'ın hastalanması ve yine bir bahaneyle **eşinin vefatını bile beklemeden** ortadan aniden kaybolmasıyla, onu zehirleyenin eşi olduğu anlaşılmış ama ağabeyi Hasan, bu ihaneti bile bir sır gibi saklamıştı.

Lakin, **ilahi adalet terennüm edecek** ve Cude'nin bu ihaneti yanına kâr kalmayacaktı. Verilen görevi yerine getirir getirmez, sarayda 'sultan olma' hayalleriyle soluğu Muaviye'nin sarayında alan Cude, sarayın kapısından içeri dahi alınmamış; "herşeyi açıklarım" tehditleriyle bir müddet zindana atılmış, Şam'a ayak basmamak şartıyla da serbest bırakılmıştı. Umduğunu bulamamanın ve aldatılmış olmanın hezeyanına, ihanetinden dolayı öldürülme korkusu da eklenince, Medine'ye dönmek gibi bir şansı da olmayan Cude; akrabalarının yanına yerleştiği Şam yakınlarında bir köyde, bir öğlen uykusunda o güne kadar hiç görülmemiş değişik renkteki akreplerin sokmasıyla uykudan uyanamamış ve ihanetin bedelini bu dünyada canıyla ödemişti.

Hasan, içtiği suya katılan zehirin vücuduna yayılmasıyla kıvrılırken, ehl-i beytin evinde ise, feryatlar arşa yükseliyordu;

“Ey kardeşim! Rüyamda dedemi gördüm. Dedem: “Ey oğul! Sana müjde olsun. Belâ öksesinden ve zamane mihnetinden kurtuldun, yarın benim huzurumda olacaksın dedi. Ayrılık vakti, çok yakın artık.”

Bu sözlerle; ayrılığın yakan, yıkan sancısı sicim sicim yaşları boşaltıyordu kabaran gönüllerden. Çılgınlık, yürekten ve kavuran cinstendi. Akan gözyaşları değil, yüreklerin feryadı idi. Yüreklerini tarumar eden bu ateş, sakinleşmelerine ve söz dinlemelerine müsaade etmiyordu.

Herkes, başını önüne eğmiş; Hasan'ın iyileşmesi için edilen dualara gözyaşları ile mukabele ediyor, gönül alemlerinin yağmurlarını birbirinden gizlemeye çalışırken; Hasan ise, rüyasında aldığı müjde ile vasiyetini yapıyordu;

“Bizim nasibimize hep şehadet düşüyor hamdolsun sahibimize. Ben ölünce, annemiz Hz. Aişe'den, dedemin yanına gömülmem için izin iste ey Hüseyin. Ben, ondan bu izni almıştım. Bana o zaman karşı çıkmamıştı. Belki de benden utandı. Şayet izin verirse, beni dedemin yanına defnet. Ama o izin verse bile, ben yine de Ümeyyoğulları'nın seni, bundan mahrum edeceklerini zannediyorum. Diri halimle bu ümmet kavgaya tutuşmasın, fitneye alet olmasın diye çok didindim, cesedim için kavga ettirmem. Kiblesi, Allah'ı ve kitabı aynı olan insanların birbirini öldürmelerinden kaçtım hep. Bundan hep Rabbime sığındım. Buna sen de alet olma. Eğer itiraz ederlerse, onlarla uğraşma ve beni Bakî mezarlığına, annemin yanına defnet.”

Aynen, ağabeyinin tahmin ettiği gibi olmuş, büyük bir kargaşa çıkmış, fitne ateşi yine yakılmış, fesad tohumları serpilmişti.

Ağabeyi Hasan'ın vefatı ile onun bedenine su dökmüştü, kendi yüreğine ise ateş. Ansızın, koskoca

dünyada, bir başına, garip ve yetim kaldığını hissetmişti.

Ehl-I beytin feryadı, ayrılığın sancısıyla arşı yırtıyorken; ağabeyinin yüzünde ise, en büyük sevgiliye kavuşmuş insanın sevinci vardı. Temiz ve sakin akan bir ırmak gibi yaşamıştı ama ardında büyük bir keder, fitne dolu günler, cevapsız sorular ve koca bir belirsizlikle onları yalnız bırakmıştı.

Ellerinde kazma kürekle mescide girdiklerini görenler, durumu zamanın valisine iletmiş; Vali de bunun **Hasan'ın vasiyeti** olduğunu bir mektupla Muaviye'ye bildirmiş, Şam'dan haber gelmeyene kadar da Hasan'ın defnedilmesine müsaade etmemişti. Aldığı emirle fitne ateşi yeniden körükleniyordu;

“Ne demek Aişe annemiz izin verdi? Vali sen misin yoksa Aişe Annemiz mi? Şehri doğru düzgün yönet. Orası senin görev alanın ve kimse senin alanına izinsiz giremez. Hasan'ın, Hz Peygamber(sav)'in yanına gömülmesine göz yumarsan, olacakları sen düşün!”

Aldığı emri yerine getirmek için harekete geçen Vali'nin itirazına karşı, toplanan büyük kalabalığı yine Hüseyin sakinleştirmiş; olayın büyümemesi ve fitneye sebep olmamak adına *vasiyeti gereğince* ağabeyini, Baki mezarlığına, biricik annesinin yanına defnetmişti.

Bir taraftan yüreğini gözyaşlarıyla yıkıyor diğer taraftan da başına kederin, ayrılığın, hasretin tufanı taşıyordu artık. Sürekli içine kanayan bu yara; Rahman'ın kelamı ile ona teselli veriyordu;

“Sabredenleri müjdele! O sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman: Biz Allah içiniz ve biz O’na döneceğiz, derler.” (Bakara, 155-156).

Hatıratında yeniden canlanan bu hadiselerle, boğazında bir çok acı düğümlenmiş olsa da hiçbirini dillendirmedi. Sabah namazına kalktığından beri gördüğü tuhaf rüyaların etkisiyle bitkin düşmüş, sanki tonlarca yükün altında ezilmiş bir hali vardı.

Ağabeyi Hasan’ın; *“Eğer, Muaviye bana verdiği sözde durmaz ve tahmin ettiğim gibi hilafeti saltanata çevirirse; benim yaptığımı gibi yapma ve yanında kimse olmasa da ümmeti Yezid’in zulmüne teslim etme. İşte o an kıyam et kardeşim. Kıyam et ki ruz-u mahşerde yüzümüzün nuru ile uyanalım”* sözünü anımsayarak yerinden kalktı ve bütün hücreleriyle yeniden Rabbine yöneldi. Kapandığı secdeden başını kaldıramıyor, hal diliyle ruhunda ümmetin gidişatından dolayı kopan fırtınaları Yaradanı’na arz ediyordu. Kalbi içine maya katılmış hamur gibi kabarmış, gözlerinden boncuk boncuk akan yaşlar seccadesini ıslatmaya başlamıştı. Yüreğinin çaresizliği gözlerinden taşarken; o ise tüm zerrelereyle Rabbine iltica ediyordu;

“Ey herşeye kadir olan Allah’ım! Acziyetimin ve çaresizliğimin doruklarındayım. Tutunduğum dalların kırıldığı, yaslandığım dağların devrildiği ve tüm neşemin uzak iklimlere savrulduğu gecenin bu zifirinde sana sığınıyor ve ancak senden yardım diliyorum.